

Publicerad 2005-06-05 01:36 av stäppvarg

DESINTEGRATION

läs ointresserat, glöm.)

det är så lätt att bygga en mur runt sig, till och med motvilligt. en mur, en grav, tegelsten för tegelsten, dag för dag. det är svårare att rasera den. murbruk stelnar och blir hårt. slösa inte bort livet på att bygga en mur. oro inför framtiden, drömmar om det förflutna, och huvudlöst murbyggande.

det är något vasst som trasar sönder mig inifrån. är det mitt hjärta som är så hemskt?
ibland känner jag dess svarta spretiga järnkanter, när jag vågar känna efter hur jag mår, ta själens temperatur, peta med fingret i såret för att se hur djupt det är, rucka på den lösa tanden..
som en stum som till slut måste skrika.. var det hoppets horisont jag just passerade? det är mörkt här. mitt hjärta, ett svart hål.

finns det ens ord för det jag vill säga? jag vet att det finns ett outtalbart ord, ett ord som är omöjligt att stava till. det måste finnas ett ord. k.....? det måste finnas vilja att tala, och någon som lyssnar. när man tvingas lyssna på sig själv kan man till slut inte undfly galenskapen.

ingen dygnsrytm längre. igår flyter in i idag in i imorgon. alltid samma tankar och återvändsgränder, men jag tycks ständigt vilja återkomma och undersöka om murarna i de svarta gränderna kanske just denna gången har hål i sig.

jag har få vanföreställningar: anledningen är förlorad på förhand. planlöst irrandes som en fluga i vakuumet mellan de två glasen, liv och död.

för detta är tiden innan min död. ingenting annat. jag har inga änglavingar. jag har bara skulderblad att flaxa patetiskt med.

jag har helt enkelt inte energin. jag har viljan, men inte energin. just den ekvationen, det förhållandet, är dömt att ha en deprimerande verkan.

det var alltså så enkelt: ett minus ett är lika med noll.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren stäppvarg med Poeter.se id #2577 innehar upphovsrätten